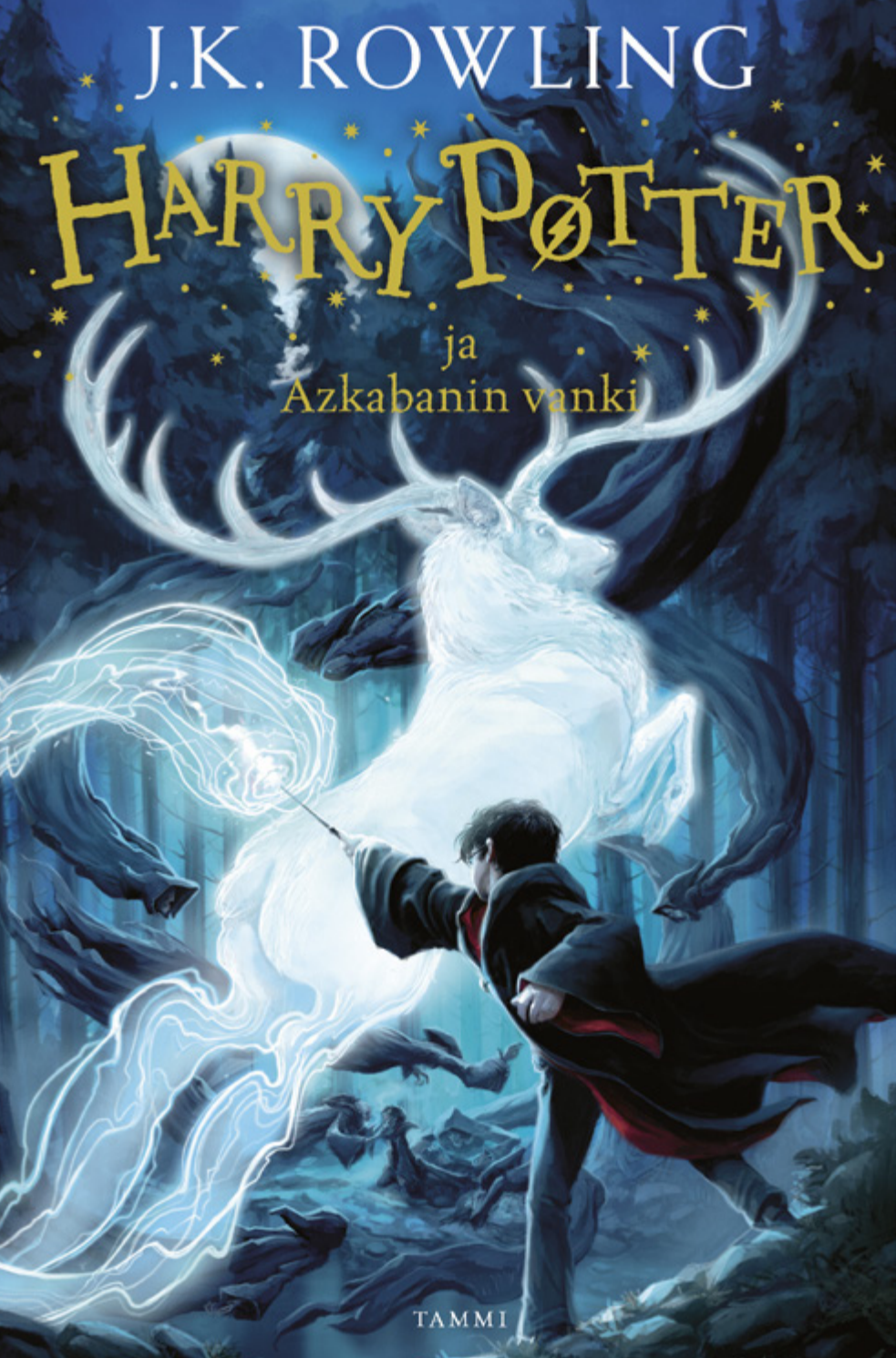

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

ja
Azkabanin vanki

TAMMI

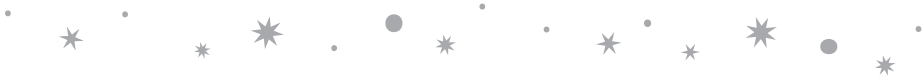
J.K. ROWLING

HARRY POTTER

ja
Azkabanin vanki

Suomentanut Jaana Kapari

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban*
ilmestyi vuonna 1999 (Bloomsbury Publishing Plc).

Teksti © J. K. Rowling, 1999

Kannen kuvat: Jonny Duddle © Bloomsbury Publishing Plc 2014

Kartta: Tomislav Tomic © J. K. Rowling 2014

Wizarding World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

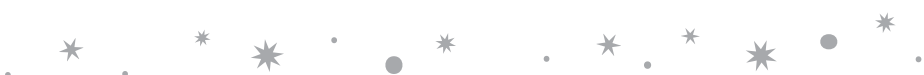
Wizarding World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizarding World characters, names and related indicia are

TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0184-9

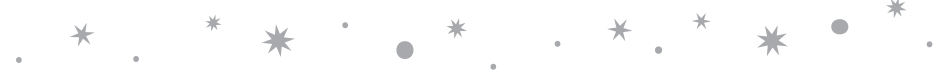
*Svingin kummitädeille
Jill Prewittille ja Aine Kielylle*

SISÄLLYS

Ensimmäinen luku PÖLLÖPOSTIA	7
Toinen luku MARGE-TÄDIN PAHA EREHDYS	22
Kolmas luku POIMITTAISLINJA	38
Neljäs luku VUOTAVA NOIDANKATTILA	56
Viides luku ANKEUTTAJA	77
Kuudes luku PEDONKYNSIÄ JA TEENLEHTIÄ	104
Seitsemäs luku MÖRKÖ VAATEKAAPISSA	131
Kahdeksas luku LIHAVA LEIDI PAKENEE	149
Yhdeksäs luku KARVAS TAPPIO	171
Kymmenes luku KELMIEN KARTTA	193
Yhdestoista luku TULISALAMA	222

<i>Kahdestoista luku</i> SUOJELIUS	245
<i>Kolmastoista luku</i> ROHKELIKKO VASTAAN KORPINKYNSI	265
<i>Neljästoista luku</i> KALKAROKSEN KAUNA	282
<i>Viihdestoista luku</i> LOPPUOTTELU	305
<i>Kuudestoista luku</i> PUNURMION ENNUSTUS	329
<i>Seitsemästoista luku</i> KISSA, ROTTA JA KOIRA	348
<i>Kahdeksastoista luku</i> KUUTAMO, MATOHÄNTÄ, ANTURAJALKA JA SARVIHAARA	366
<i>Yhdeksästoista luku</i> VOLDEMORTIN KÄSKYLÄINEN	376
<i>Kahdeskymmenes luku</i> ÄNKEUTTAJAN SUUDELMA	398
<i>Kahdeskymmenesensimmäinen luku</i> HERMIONEN SALAISUUS	406
<i>Kahdeskymmenestoinen luku</i> PÖLLÖPOSTIA TAAS	437

– Ensimmäinen luku –

PÖLLÖPOSTIA

Harry Potter oli monin tavoin erikoinen poika. Ensinnäkin kesäloma oli hänen mielestään inhottavin aika vuodesta. Toiseksi hän teki oikein mielellään läksynsä, mutta joutui puurtamaan niitä salaa yösydännä. Lisäksi hän sattui olemaan velho.

Kello oli melkein kaksitoista ja Harry makasi mahallaan sängyssä peitto telttana pään yli, taskulamppu kädessä ja paksu nahkakantinen kirja (*Historian taikakaudet*, kirjoittanut Bathilda Bagshot) tyynyä vasten pystyssä. Harry seurasi kotkansulkakynänsä kärjellä rivejä sivun alareunaan etsiessään otsa kurtussa jotain avuksi aineeseen, joka hänen oli kirjoitettava aiheesta ”Noitien poltto I300-luvulla oli täysin turha – pohdi väitettä”.

Kynä pysähtyi lupaavalta vaikuttavan kappaleen yläreunaan. Harry työnsi pyöreät silmälasinsa paremmin nenälle, siirsi taskulampun lähemmäs kirjaa ja luki:

Ei-taikovat ihmiset (jotka tunnetaan yleisemmin jästeinä) pelkäsivät taikuutta erityisen paljon keskiajalla, mutta eivät oikein tunnistaneet sitä. Sen harvan kerran kun he saivat kiinni aidon noidan tai velhon, polttorivio ei vaikuttanut kerrassaan mitenkään. Noita tai velho lausui tavallisen

lieskankylmennysloitsun ja oli sitten kirkuvinaan kivusta, vaikka tuli vain bellästi kutitteli. Olivia Outo itse asiassa nautti niin kovasti roviosta, että jättäytyi kiinni peräti neljäkymmentäseitsemän kertaa eri valepuvuissa.

Harry työnsi kynän hampaitten väliin ja kaivoi mustepullon ja pergamenttirullan tyynyn alta. Hän kiersi mustepullon hyvin hitaasti ja varovasti auki, kastoi kynän musteeseen ja alkoi kirjoittaa. Välillä hän pysähtyi kuuntelemaan, sillä jos joku Dursley kuulisi hänen kynänsä rapinan vessareissullaan, hän joutuisi melko varmasti viettämään lopun kesää portaitten alapuolisessa komerossa lukkojen takana.

Likusteritie nelosessa asuva Dursleyn perhe oli syy siihen, ettei Harrylla ollut kivaa kesälomilla. Vernon-setä, Petunia-täti ja heidän Dudley-poikansa olivat Harryn ainoat elossa olevat sukulaiset. He olivat jästejä ja suhtautuivat taikuteen erittäin keskiaikaisesti. Harryn kuolleita vanhempia, jotka olivat olleet noita ja velho, ei edes mainittu Dursleyn katon alla. Petunia-täti ja Vernon-setä olivat vuosikausia toivoneet, että Harryn taikavoimat ehtyvät, jos he vain sortavat poikaa oikein olan takaa. Heitä raivostutti, kun menetelmä ei toiminut, ja nyt he elivät alituisessa pelossa, että joku saa tietää Harryn käyneen jo kaksi lukuvuotta Tylypahkan noitien ja velhojen koulua. Dursleyt eivät enää voineet tehdä muuta kuin lukita Harryn loitsukirjat, taikasauvan, noidankattilan ja luudanvarren heti loman alkajaisiksi kaappiin ja kieltää poikaa puhumasta naapurien kanssa.

Ero loitsukirjoista oli ollut Harrylle kova pala, sillä hänen opettajansa Tylypahkassa olivat antaneet lomaksi paljon läksyjä. Professori Kalkaros, joka oli Harryn mielestä opettajista vastenmielisin, oli käskenyt kirjoittaa erityisen han-

kalan aineen kutistusliemistä, ja Kalkaros ilahtuisi jos voisi jollain verukkeella määrätä Harryn kuukaudeksi jälki-istuntoon. Siitä syystä Harry tarttui ensimmäisellä lomaviikolla tilaisuuteensa. Kun Vernon-setä, Petunia-täti ja Dudley menivät ulos etupihalle ihailemaan Vernon-sedän uutta työsuhteautoa (oikein kovalla äänellä, jotta naapuritkin huomaisivat), Harry hiipi alakertaan, tiirikoi portaitten alapuolisen komeron oven auki, kahmi joitain kirjojaan ja piilotti ne omaan huoneeseensa. Kunhan hän ei tiputtelisi mustetahroja lakanoihin, Dursleyt eivät arvaisikaan että hän opiskeli öisin taikuutta.

Harry yritti sillä hetkellä ankarasti vältellä hankaluuksia tätinsä ja setänsä kanssa, koska nämä muutenkin jo vihoittelivat hänelle sen takia että muuan velhotoveri oli soittanut hänelle toisella kesälomaviikolla.

Ron Weasley, joka oli Harryn parhaita ystäviä Tylypakkassa, oli suvusta, jossa kaikki olivat velhoja. Tästä syystä hän osasi paljon sellaista, mitä Harry ei osannut, mutta ei ollut koskaan aikaisemmin käyttänyt puhelinta. Oli käynyt niin onnettomasti, että Ronin soittaessa puhelimeen oli vastannut Vernon-setä.

”Vernon Dursley puhelimesta.”

Harry sattui silloin olemaan samassa huoneessa ja kauhistui kuullessaan Ronin vastauksen.

”HALOO? HALOO? KUULUUKO ÄÄNENI? SAI-SINKO – PUHUA – HARRY – POTTERIN – KANSA?”

Ron huusi niin lujaa, että Vernon-setä säpsähti ja siirsi luurin kauas korvastaan ja jäi tuijottamaan sitä raivon ja hättäännyksen sekainen ilme kasvoillaan.

”KUKA SIELLÄ?” hän karjui kuulokkeen suuntaan.
”KUKA SINÄ OLET?”

”RON – WEASLEY!” Ron mylvi takaisin, aivan kuin hän ja Vernon-setä olisivat puhuneet toisilleen jalkapallokentän vastakkaisista päädyistä. ”MINÄ – OLEN – HARRYN – YSTÄVÄ – KOULUSTA –”

Vernon-sedän pienet silmät käännähtivät katsomaan Harrya, joka oli jähmettynyt paikoilleen.

”TÄÄLLÄ EI ASU MITÄÄN HARRY POTTERIA!” hän karjui ja piteli nyt kuuloketta niin kaukana kuin yletyi, aivan kuin olisi pelännyt sen vaikka räjähtävän. ”MINÄ EN TIEDÄ MISTÄ KOULUSTA SINÄ PUHUT! ÄLÄ ENÄÄ IKINÄ SOITA TÄNNE! ÄLÄKÄ TULE LÄHELEKÄÄN MINUN PERHETTÄNI!”

Ja hän paiskasi kuulokkeen takaisin puhelinkoneen päälle kuin myrkyllisen hämähäkin jätöksen.

Siitä seurannut riita oli kaikkien aikojen pahimpia.

”MITEN SINÄ USKALLAT ANTAA TÄMÄN NUMERON TUOLLAISILLE IHMISILLE KUIN – KUIN SINÄ!” Vernon-setä karjui niin että sylki roiskui Harryn päälle.

Ron oli ilmeisesti tajunnut, että Harry oli joutunut hänen vuokseen kiipeiliin, koska ei ollut soittanut uudestaan. Harryn toinen paras ystävä Tylypahkasta, Hermione Granger, ei ollut pitänyt yhteyttä hänkään. Harry epäili, että Ron oli varoittanut Hermionea soittamasta, mikä oli sääli, koska Hermionella, joka oli Harryn vuosikurssin paras noita, oli jästivanhemmat. Hermione osasi siis vallan mainiosti käyttää puhelinta ja olisi luultavasti älynnyt jättää mainitsematta että kävi Tylypahkaa.

Harry ei siis ollut viiteen pitkään viikkoon kuullut halastua sanaa velhoystävistään, ja kesästä oli tulossa melkein yhtä kamala kuin edellisestä. Vain yksi vähäinen parannus oli tapahtunut: sen jälkeen kun Harry oli vannonut, ettei lähetä Hedwig-pöllöllään kirjeitä ystävilleen, hän oli saanut luvan päästää pöllön iltaisin ulos. Vernon-setä oli antanut periksi siksi että Hedwig piti hirmuista mekkalaa, jos joutui olemaan aina lukkojen takana häkissään.

Harry kirjoitti loppuun juttunsa Olivia Oudosta ja pysähtyi taas kuuntelemaan. Pimeän talon hiljaisuuden rikkoi vain Harryn valtaisan Dudley-serkun etäältä kuuluva röhkivä kuorsaus. Kello oli varmasti jo paljon. Harryn silmiä kirveli väsymyksestä. Ehkä aine kannattaisi kirjoittaa loppuun huomisolta...

Harry kiersi korkin takaisin mustepulloon, veti vanhan tyynyliinan sänkynsä alta, pani taskulampun, *Taikakausien historian*, aineensa, sulkakynän ja musteen liinan sisään, nousi sängystä ja kätki koko nyttin sänkynsä alla olevan irtonaisen lattialaudan alle. Sitten hän nousi ylös, venytteli ja katsoi yöpöydällään olevaa itsevalaisevaa herätyskelloa.

Kello oli yksi yöllä. Harryn vatsassa hytkähti hassusti. Hän oli huomaamattaan ollut jo kokonaisen tunnin kolme-toistavuotias.

Sekin Harryssa oli erikoista, ettei hän odottanut syntymäpäiväänsä. Hän ei ollut koskaan elämässään saanut ainutakaan synttärrikorttia. Dursleyt olivat ohittaneet hänen kaksi edellistä syntymäpäiväänsä kuin niitä ei olisi ollutkaan, eikä hänellä ollut syytä olettaa että he muistaisivat tätäkään.

Harry käveli pimeän huoneen poikki, Hedwigin ison tyhjän häkin ohi avoimelle ikkunalle. Hän nojasi ikkunalautaan

ja viileä yöilma tuntui mukavalta kasvoilla sen jälkeen kun pitkä tovi oli vierähtänyt peiton alla. Hedwig oli ollut jo kaksi yötä poissa. Harry ei ollut pöllöstä huolissaan – se oli aiemminkin viipynyt päiväkausia omilla teillään – mutta toivoi silti että se palaisi pian. Pöllö oli siinä talossa ainoa elävä olento, joka ei kavahtanut nähdessään Harryn.

Harry oli yhä pieni ja laiha ikäisekseen, mutta oli edellisen vuoden aikana kasvanut jokusen tuuman. Sysimusta tukka ei sen sijaan ollut muuttunut miksikään: se oli itsepäisesti epäsiisti, teki hän sille mitä vain. Lasien takaa katsovat silmät olivat kirkkaan vihreät ja otsatukan alla näkyi selvästi ohut arpi, joka oli muodoltaan kuin salama.

Harryn kaikista erikoisuuksista erikoisin oli ilman muuta se arpi. Se ei ollut, niin kuin Dursleyt olivat kymmenen vuotta uskotelleet, peräisin kolarista jossa Harryn vanhemmat olivat saaneet surmansa, sillä Lily ja James Potter eivät suinkaan kuolleet kolarissa. Heidät murhattiin, ja murhaaja oli vuosisadan pelätyin pimeyden velho lordi Voldemort. Harry oli selvinnyt Voldemortin hyökkäyksestä ainoana vammaanaan arpi otsassa, sillä Voldemortin kirous ei ollutkaan tappanut häntä vaan oli kimmonnut langettajaansa vastaan. Voldemort oli paennut henkitorissaan...

Mutta Harry oli sen jälkeen joutunut kohtaamaan Voldemortin vielä Tylypahkassa. Kun Harry siinä pimeässä ikkunassa seistessään muisteli edellistä kohtaamista, hänen oli myönnettävä että onni oli ollut myötä, kun hän oli elossa vielä kolmetoistavuotispäivänän.

Hän tiiraili tähtiseltä taivaalta Hedwigiä, joka ehkä jo pian liittäisi hänen luokseen hiirenraatoa nokassaan roikottaen ja kehuja odottaen. Harry tuijotteli hajamielisesti katon-

harjojen yli ja kesti hetken ennen kuin hän tajusi mitä näki.

Koko ajan kasvavana varjokuvana kultaista kuuta vasten näkyi iso kallellaan repsottava otus, joka tulla lepatti Harrya kohti. Harry katseli hievahtamatta, kun otus laskeutui yhä alemmas. Hän empi sekunnin murto-osan käsi ikkunan kahvalla, mietti paukauttaisiko ikkunan kiinni, mutta sitten omituinen otus liisi yhden Likusteritien katulampun ali, ja tajuttuaan mikä sieltä tuli Harry loikkasi pois tieltä.

Ikkunasta lehahti sisään kolme pöllöä, joista kaksi kannatteli kolmatta, joka näytti olevan tajuton. Pöllöt laskeutuivat pehmeästi muksahtaen Harryn sängylle, ja keskimäinen, iso ja harmaa pöllö kellahti kumoon ja jäi makamaan liikkumattomana. Sen koipiin oli sidottu kookas paketti.

Harry tunnisti pyörtyneen pöllön heti – se nimi oli Errol ja se kuului Weasleyn perheelle. Harry riensi oitis sängyn viereen, irrotti narut Errolin jaloista, pani paketin sivuun ja kantoi Errolin Hedwigin häkkiin. Errol avasi toisen samean silmänsä, huhuili heikosti kiitokseksi ja alkoi lipittää vettä.

Harry kääntyi katsomaan kahta muuta pöllöä. Toinen niistä, isokokoinen tunturipöllönaaras, oli hänen oma Hedwiginensä. Sekin kantoi pakettia ja näytti mahdollittoman tyytyväiseltä itseensä. Se näykkäisi Harrya hellästi nokallaan, kun Harry otti siltä sen taakan. Sitten se lensi Errolin luo.

Kolmatta lintua, komeaa lehtopöllöä, Harry ei tuntenut mutta tiesi mistä se oli tullut, sillä kolmannen paketin lisäksi se kantoi kirjettä, jonka päällä näkyi Tylypahkan vaakuna. Kun Harry otti tältä pöllöltä kantamukset, se pörhisti tärkeilevästi höyheniään, levitti siipensä ja lennähti ikkunasta öiselle taivaalle.

Harry istuutui sängylleen, tarttui Errolin tuomaan pakettiin, repi ruskean käärepaperin auki ja löysi sen alta kultakäärreeseen pakatun lahjan ja elämänsä ensimmäisen syntymäpäiväkortin. Hän avasi kuoren hiukan tärisevin sormin. Kuoresta putosi kaksi paperia – kirje ja sanomalehtileike.

Leike oli selvästi peräisin velholehdestä, Päivän Profeetasta, sillä mustavalkoisen valokuvan esittämät ihmiset liikkuiivat. Harry oikoi leikkeen taitoksista ja luki:

TAIKAMINISTERIÖN TYÖNTEKIJÄ NAPPASI PÄÄPALKINNON

Taikaministeriössä jästitavaroiden väärinkäytön valvomon esimiehenä toimiva Arthur Weasley on voittanut Päivän Profeetan vuosittaisten kaljuuna-arpajaisten pääpalkinnon.

Ilabtunut A. Weasley kertoi lehdellemme: ”Käytämme kullan kesälomaan Egyptissä, missä vanhin poikamme Bill työskentelee kirouksen murtajana Irvetan velhopankissa.”

Weasleyn perhe viettää Egyptissä kuukauden ja palaa matkalta sitten kun lukukausi alkaa Tylypabkassa, jossa opiskelee parastaikaa viisi Weasleyn lasta.

Harry tutkaili liikkuvaa valokuvaa ja hänen naamalleen levisi onnellinen hymy, kun hän näki kaikkien yhdeksän Weasleyn seisovan suuren pyramidin edessä vilkuttamassa vimmattusti. Pullea ja pikkuinen rouva Weasley, pitkä ja kaljuuntuva herra Weasley, kuusi poikaa ja yksi tytär, joilla kaikilla (vaikkei se mustavalkoisessa valokuvassa näkyntykään) oli leiskuvan punaiset hiukset. Aivan keskellä kuvaa seisoi Ron, pitkä ja hontelo poika, lemmikkirotta Kutka olallaan ja käsivarsi pikkusisko Ginnyn ympärillä.

Harry ei osannut kuvitellakaan isolle kultakasalle sopivampaa voittajaa kuin Weasleyn perhe, joka oli hyvin mukava mutta rutiköyhä. Seuraavaksi hän taitteli auki Ronin kirjeen.

Hei, Harry!

Onnea syntymäpäivänäsi!

Kuule, olen kamalan paboillani siitä pubelinsoitosta. Toivon, etteivät jästit löylyttäneet sinua pabasti. Kysyin isältä, ja hän arveli, ettei minun olisi kuulunut huutaa.

Täällä Egyptissä on bienoa. Bill on kierrättänyt meitä bautakammioissa, etkä usko millaisia kirouksia muinaisen Egyptin velhot ovat niihin mananneet. Äiti ei päästänyt Ginnyä viimeiseen. Siellä oli niiden jästien mutanttiluurankoja, jotka olivat murtautuneet sinne. Niille oli kasvanut ylimääräisiä päitä ja sen sellaista.

Uskomatonta, että isä voitti arpajaiset. Seitsemänsataa kaljuunaa! Suurin osa bupeni tähän lomaan, mutta minulle ostetaan uusi taikasauva ensi lukuvuodeksi.

Harry muisti turhankin hyvin tilanteen, jossa Ronin sauva oli katkennut. Se oli tapahtunut kun auto, jolla he kaksi olivat lentäneet Tylypahkaan, oli törmännyt puuhun koulun alueella.

Me palaamme kotiin noin viikkoa ennen lukukauden alkua ja matkustamme Lontooseen bankkimaan minulle taikasauvan ja meille kaikille uudet kirjat. Pääsetköhän sinä mitenkään tulemaan silloin sinne?

Älä anna jästien lannistaa itseäsi!

Yritä tulla Lontooseen,

Ron

PS. Percy on johtajapoika. Hän sai kirjeen viime viikolla.

Harry vilkaisi valokuvaa Percy, joka oli Tylypahkassa seitsemännellä eli viimeisellä luokalla, näytti erityisen tyytyväiseltä itseensä. Hän oli kiinnittänyt johtajapojan merkin fetsiin, joka keikkui tyylikkäästi siistien hiuksien päällä. Hänen sarvisankaiset silmälasinsa välkähtelivät Egyptin auringossa.

Sitten Harry avasi lahjapaketin. Kääröstä paljastui esine, joka näytti pikkuruiselta lasihyrrältä. Se alla oli Ronin kirjoittama lappunen.

Harry – tämä on taskukokoinen ilmiskooppi. Sen pitäisi syttyä ja pyöriä, jos läbetyvillä on joku epäluotettava. Billin mielestä se on vain velhoturisteille myytävää ribkamaa eikä lainkaan luotettava, koska se syttyi monta kertaa eilen illallisella. Hän ei kuitenkaan tiennyt, että Fred ja George olivat panneet koppakuoriaisia hänen keittoonsa.

Heippa – Ron

Harry pani ilmiskoopin yöpöydälle, missä se seiso i hievahtamatta kärjellään. Herätyskellon itsevalaisevat viisarit heijastuivat siihen. Harry katseli ilmiskooppia iloisena vähän aikaa ja tarttui sitten Hedwigin tuomaan pakettiin.

Siinäkin oli kauniisti pakattu lahja, kortti ja kirje, tällä kertaa Hermionelta.

Hei, Harry!

Ron kirjoitti minulle ja kertoi pubelinsoitostaan sinun Vernon-sedälesi. Toivottavasti sinun ei käynyt pabasti.

Minä olen parhaillaan lomalla Ranskassa enkä tiennyt miten läbettäisin tämän sinulle – entä jos paketti olisi avattu tullissa? – mutta sitten

Hedwig ilmaantui tänne! Se kai halusi varmistaa, että sinä saat kerran-kin lahjan syntymäpäivänäsi. Tilasin lahjasi pöllöpostitse – Päivän Profeetassa oli mainos (minulle tulee se lomallakin, koska on hyvä pysyä velhomaailman tapahtumien tasalla). Näitkö sinä viikko sitten sen kuvan Ronista ja hänen perheestään? Ron varmaan oppii hirveästi, olen tosi kateellinen – muinaisen Egyptin velbot olivat kiehtovia.

Täkäläisenkin noituuden historia on mielenkiintoista. Olen kirjoittanut koko taikakausien historian kesäaineeni uusiksi, jotta sain lisättyä siihen joitain täällä oppimiani asioita. Toivon vain, ettei aineesta tullut liian pitkä, kun sitä on kaksi pergamenttikääröä enemmän kuin professori Binns käski.

Ron sanoi, että hän menee loman viimeisellä viikolla Lontooseen. Pääsetkö sinä? Päästävätkö sinun tätisi ja setäsi sinut? Toivon hartaasti, että pääset. Jos et, tapaamme sitten Tylypabkan pikajunassa syyskuun ensimmäisenä päivänä!

*Lämpimin terveisin
Hermione*

PS. Ron sanoi, että Percy on johtajapoika. Percy mahtaa olla mielissään. Ron ei vaikuta oikein tyytyväiseltä.

Harry nauroi kun hän pani Hermionen kirjeen syrjään ja otti käteensä tämän lähettämän lahjan. Se oli hyvin raskas. Hermionen tuntien Harry oli varma, että se oli paksu kirja täynnä erittäin vaikeita loitsuja – mutta ei se ollutkaan. Harryn sydän hypähti iloisesti kun hän repi käärepaperin auki ja näki sulavalinjaisen mustan nahkasalkun, jonka päälle oli painettu hopeisin kirjaimin: *Luudanvarren huoltosarja.*

”Vau, Hermione!” Harry kuiskasi ja avasi salkun vetoketjun kurkistaakseen sen sisään.

Siellä oli iso purnukka Fleetwoodin kiiltävää kahvava-haa, hopeinen takavarpuleikkuri, pieni messinkikompassi, jonka saattoi napsauttaa pitkillä matkoilla kiinni luutaan, ja *Luudanboitajan tee-se-itse* –käsikirja.

Ystäviensä jälkeen eniten Harry kaipasi Tylypahkasta huispausta, taikamaailman suosituinta urheilulajia – erittäin vaarallista, hyvin jännittävää luudanvarsilla pelattavaa peliä. Harry sattui olemaan erinomainen huispaaja; hän oli ollut sataan vuoteen nuorin pelaaja, joka valittiin johonkin Tylypahkan tupajoukkueeseen. Harryn suurimpiin aarteisiin kuului kilpaluuta Nimbus Kaksituhatta.

Harry pani nahkasalkun sivuun ja tarttui viimeiseen pakettiin. Hän tunnisti heti suttuisen käsialan ruskean paperin päältä: paketin oli lähettänyt Hagrid, Tylypahkan riistanhoitaja. Harry repi päällimmäisen paperikerroksen pois ja näki vilauksen jotain vihreää ja nahkamaista, mutta ei ehtinyt avata pakettia kunnolla ennen kuin sen sisältö alkoi väristä oudosti ja se, mikä sen sisällä olikaan, näykkäisi äänekkäästi – aivan kuin sillä olisi ollut leuat.

Harry jähmettyi. Hän tiesi, ettei Hagrid ikimaaailmassa tahallaan lähettäisi hänelle mitään vaarallista, mutta Hagridin käsitys vaarallisuudesta ei toisaalta ollut ihan tavallinen. Hagridin tiedettiin ystävyntyneen jättiläishämähäkkien kanssa, ostaneen pahansisuisia kolmipäisiä koiria pubissa tapaamiltan miehiltä ja salakuljettaneen laittomia lohikäärmeenmunia mökkiinsä.

Harry tökki hermostuneena pakettia. Se näykkäisi taas. Harry kurkotti lampun yöpöydältään, piti siitä lujasti kiinni ja kohotti sen pänsä päälle iskuvalmiuteen. Sitten hän tarttui toisella kädellä käärepaperiin ja kiskaisi.

Paketista paljastui – kirja. Harry ehti juuri nähdä sen upean vihreän kannen, jossa komeili kultakirjaimin nimi *Hirviökirja hirviöistä*, kun kirja jo pyörähti selälleen ja lähti kipittämään sivuttain pitkin sänkyä kuin jokin merkillinen rapu.

”O-ou”, Harry sanoi hiljaa.

Kirja keikahti alas sängyltä, kolahti lattialle ja kipitti kiireen vilkkaa huoneen poikki. Harry seurasi sitä varkain. Kirja piileskeli varjoissa Harryn kirjoituspöydän alla. Harry toivoi hartaasti, että Dursleyt nukkuivat yhä sikeästi. Hän laskeutui kontilleen ja kurkotti kirjaa kohti.

”Aih!”

Kirja napsahti kiinni Harryn käden ympärille ja viuhtoi sitten hänen ohitseensa yhä kansillaan kipittäen. Harry komppuroi sinne tänne, heittäytyi eteenpäin ja onnistui taklaamaan kirjan. Viereisessä huoneessa Vernon-setä murahti äännekkäästi unissaan.

Hedwig ja Errol katselivat kiinnostuneina, kun Harry puristi rimpuilevan kirjan tiukasti syliinsä, riensi lipastonsa luo ja kaivoi sieltä vyön, jonka hän satoi lujasti kirjan ympärille. Hirviökirja puisteleiksi kiukkuisesti, muttei enää voinut viuhtoa eikä näykyä, joten Harry paiskasi sen sängylle ja tarttui Hagridin korttiin.

Hei, Harry!

Hyvää syntymäpäivää!

Tästä voi olla hyötyä ensi vuonna. Enempää en kerro nyt. Kerron kun nähdään.

Toivottavasti jästit kohtelee sinua hyvin.

Voi hyvin,

Hagrid

Harrysta tuntui pahaenteiseltä, että Hagridin mielestä purevasta kirjasta voisi olla hyötyä, mutta hän pani Hagridin kortin Ronin ja Hermionen korttien viereen ja hymyili leveämmin kuin koskaan. Nyt oli jäljellä enää Tylypahkasta saapunut kirje.

Harry pani merkille, että kirje oli tavallista jonkin verran paksumpi, viilsi kuoren auki, veti esiin ensimmäisen pergamenttiliuskan ja luki:

Hyvä Harry Potter,

huomautamme, että seuraava lukukausi alkaa syyskuun ensimmäisenä päivänä. Tylypahkan pikajuna lähtee King's Crossin asemalta, laiturilta yhdeksän ja kolme neljänestä, kello yksitoista.

Kolmasluokkalaisten on lupa tiettyinä viikonloppuina käydä Tylyahon kylässä. Ohessa on lupalappu, johon pyydämme bankkimaan vanhemman tai muun huoltajan allekirjoituksen.

Ohessa on luettelo lukuvuonna tarvittavista kirjoista.

Parhain terveisin,

Professori M. McGarmiwa

Vararehtori

Harry veti esiin lomakkeen, jolla sai luvan käydä Tylyahossa, katsoi sitä eikä enää hymyillyt. Olisi ihana päästä viikonloppuisin Tylyahoon; Harry tiesi että se oli kokonaan velhojen ja noitien asuttama kylä, eikä hän ollut koskaan astunut sinne jalallaankaan. Mutta miten ihmeessä hän suostuttelisi Vernon-sedän tai Petunia-tädin allekirjoittamaan lomakkeen?

Hän katsoi herätyskelloa. Se osoitti aamukahta.

Harry päätti murehtia Tylyahon lupalomaketta vasta herättyään, meni takaisin vuoteeseen ja kurkotti ruksaamaan

taas yhden päivän kalenterista, jonka hän oli tehnyt itselleen voidakseen laskea päiviä Tylypahkaan paluuseen. Sitten hän otti rillit päästä ja jäi makaamaan silmät auki ja kasvot kohti kolmea syntymäpäiväkorttiaan.

Niin suunnattoman erikoinen kuin Harry Potter olikin, sillä hetkellä hänestä tuntui samalta kuin kenestä tahansa: hän oli iloinen, ensimmäistä kertaa elämässään, siitä että oli hänen syntymäpäivänsä.

”Tervetuloa poimittaislinjalle,
turvattomien velhojen ja noitien hätäkuljetukseen.
Ojenna siis sauvakättesi ja astu kyytiin,
niin viemme sinut minne tahdot.”

FSC
www.fsc.org
MIX
Paper from
responsible sources
FSC® C021394

L84.2, N84.2 • www.tammi.fi
pottermore.com
ISBN 978-952-04-0184-9

**WIZARDING
WORLD**